

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 1. An Titius conscius suæ impotenti solvendi Creditoribus licitè, validè
prædium vendiderit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

CASUS IX.

De Debitore impotente ad solvendum, & alienante rem in fraudem Creditorum.

Titius mercator post contracta multa debita videns se ad ea solvenda impotentem, prædium, quod 1000. fl. emerat, vendit 800. fl. Cajo scienti Titium impotentem esse ad contracta debita expungenda, & ex 800. illis florenis, 400. tradit Calmo genero suo in dotem filiaæ suæ Theresiaæ.

QUÆR. I. An Titius conscius suæ impotentia solvendi Creditoribus, licitè, ac validè prædium vendiderit?

QUÆR. II. An Cajo, sciens Titium impotentem esse ad solvenda sua debita, peccaverit contra Justitiam emendo prædium Titii, & teneatur in foro conscientiaæ ad restitutionem creditoribus faciendam?

QUÆR. III. An Calmus dotem à Titio sic acceptam teneatur restituere Creditoribus, & an, & qualis detur actio contra Filiam Theresiam post mortem mariti?

61 **A**D I. Q. Dicendum est, Titium illicitè quidem egisse prædium ita alienando, contractum tamen probabiliter validum fuisse. Ita cum pluribus Cajetan tom. 2. tr. 6. cap. 4. Molina D. 328. Lugo D. 20. §. 6. Ratio prioris partis est, quia id factum est cum injuria, & in fraudem, ac præjudicium Creditorum; tunc enim in fraudem Creditorum censetur aliquid alienatum, quando debitor aliquid alienat, videns per eam alienationem non remanere sibi sufficientia bona ad debi-

ta solvenda, ut Cod. & ff. quæ in fraudem Creditorum, habetur. Inst. quibus ex caus. manumit. non liceat in princ. & §. in fraudem; atque Inst. de action. §. Item si quis in fraudem &c. Neque, ut alienatio facta censetur in fraudem Creditorum, requiritur necessariò intentio & animus eâ viâ defraudandi Creditores, sed sufficit sola scientia, ut ex citt. jur. probat Molina l. c. Porro satis convenit inter DD. etiam si debitor sit jam impotens ad satisfaciendum omnibus Creditoribus, posse tamen
ab

ab eo per contractum onerosum rem aliquam non hypothecatam alienari, & accipi, quando contractus ille nullatenus reddit debitorem magis impotentem, ut si debitor vendat domum pro pretio iusto, quod pretium expendere vult in rem aliam æquæ, vel magis utilem ad solvenda sua debita; quia tunc nulla fit injuria Creditoribus.

Ratio posterioris partis, quod ille alienationis contractus sit validus, est, ut à pari arguunt ctt. DD. contra Sotum *l. 6. de Just. q. 1. a. 4.* quia, qui vendit rem uni, & neque illam ei tradit, neque subjicit hypothecæ, & postea eandem rem vendit, & tradit alteri, secundus emptor in eo casu comparat dominium illius, & contractus est validus sed injustus, tam ex parte venditoris, quam emptoris, si hic sciebat rem esse alteri venditam, propter injuriam, quæ primo emptori irrogatur, qui tamen, quia solum habebat actionem personalem in venditorem, & non realem in rem ipsam, non impedit, quominus valida sit secunda venditio, & dominium transferatur: ergo pari modo, in posito casu, quo prædium Titii debitoris non erat sub dominio Creditorum, sed alienantis, nec hypothecatam, nec ullum onus reale habebat, uti supponitur, sed solum actionem personalem contra debitorem,

potuit ex voluntate Domini validè alienari, licet id illicitè, & injustè factum sit.

Ad 2. Q. An Cajus, non obstante quòd dominium comparaverit, emendo prædium mala fide, seu cum scientia impotentia Titii ad solvendum, peccaverit contra Justitiam, & ad restitutionem teneatur, variæ sunt DD. sententia, ut videre est apud Vasquez de *restit. cap. 11. dub. 3.*

Molina l. c. ait. si ille, qui à debitore rem accipit, ex quo debitor impotens reddatur ad restituendum creditoribus, sive eam titulo oneroso, sive lucrativo accipiat, sciat, debitorem per hoc fieri impotentem ad solvendum suis Creditoribus, & tamen incitet & inducat debitorem ad ita alienandum in præjudicium, & damnum Creditorum, peccare contra Justitiam, & per consequens teneri ex injusta latione ad restituendum Creditoribus pro damno dato; non secus, atque is ad restitutionem teneretur, qui debitori suaderet, ne Creditoribus satisfaceret. Si verò ad id non incitet, sed debitore offerente, ipse acceptet rem oblatam, tunc si id, quod ita alienatum est, petatur à Creditoribus intrà annum à die scientia, teneri accipientem restituere id, quod accepit, vel ejus valorem, si non extet. Si